

[Socialministeren.]

Besvarelser tilbage, sagde jeg, at der ogsaa var indkommet adskillige Forslag om Tvangsarbejde, som jeg havde lagt til Side som ganske uanvendelige. Nu staar det ærede Medlem op her og siger, at jeg har sendt et Rundspørge ud om at anbringe de unge i Tvangsarbejde!

Med den Art Argumentation, som den ærede kommunistiske Ordfører afleverede i Gaar, i Modsetning til den ærede kommunistiske Ordfører i Dag — hvormed dog ikke skal være sagt, at det var rigtigt, hvad den sidstnævnte Ordfører sagde, men der er jo ogsaa et meget langt Spring —, kan man eventuelt efterhaanden opnaa en Hærafdeling af Kværlanter, men man kan ikke faa en Hær af fornuftige Samfundsborgere; og jeg vil advare imod at skabe en Hær af Kværlanter, for dem, de først lader det gaa ud over, er Hærførerne.

Den kommunistiske ærede Ordfører i Dag, Hr. Aksel Larsen, talte derimod roligt og behersket om et lille bitte Omraade af Lovforslaget. Han sagde nok i al Almindelighed som et Angreb paa dette, at det var et Tilbageskridt, en Reaktion at forlange Præmie som Betingelse for Aldersrente. Jeg har ikke noget imod at underskrive denne Bemærkning, hvis jeg blot maatte tilføje: for saa vidt Samfundet var lige saa velstillet, som det var den Gang, man kunde imødesee Udviklingen med den Sindsro, som man gjorde med Hensyn til Aldersrenten.

Men det er ikke det Samfund, jeg skal lovgive for i Øjeblikket. I Øjeblikket er Spørgsmaalet: hvorledes skal vi sikre en Aldersrente, paa hvilke Betingelser skal vi sikre den? Og jeg har gjort Rede for før, hvorfor jeg har indført Præmie, ikke for Aldersrenten, men for Sygekasse- og Invalidforsikringen, og det forbavser mig lidt, at det er en Arbejderrepræsentant, som gaar imod Hovedhensigten med dette Forslag, nemlig at faa de store Kredse i Befolkningen med til i Tider som disse at betale specielt for Sygekasse- og Invalidforsikring, Kredse, som nu ikke betaler, men som meget vel kan komme til at trænge baade til Invalidforsikring og Aldersrente senere. Dette Standpunkt burde dog først og fremmest være tilgængeligt for en kommunistisk Hjerne, hvis den er nogenlunde normal.

I øvrigt kritiserede det ærede Medlem jo kun, saa vidt jeg da erindrer, Bestemmelsen i § 5 i Folkeforsikringsforslaget. Om denne Bestemmelse sagde det ærede Medlem, at den havde Socialministeren faaet

— saa vidt jeg forstod — fra Hr. Mikkel Christensen. Dertil svarede jeg, at jeg havde overhovedet ikke talt med Hr. Mikkel Christensen, hvilket det ærede Medlem refererede saaledes, at jeg i hele mit Liv ikke havde talt med ham. Det har jeg ikke sagt noget om, men det gjaldt naturligvis i denne Forbindelse.

Dertil svarede det ærede Medlem: Jeg skænker ikke denne Erklæring nogen Tiltro. Jeg maa sige, det forbløffer mig lidt, og jeg tror efterhaanden, at dette er den eneste Sal her i Landet, hvor man uden videre kan staa op og sige til et andet Medlem eller til en Minister: Jeg skænker ikke denne Erklæring nogen Tiltro. Maa jeg saa sige overfor det ærede Medlem, at det kunde aldrig falde mig ind at lyve. Naar jeg siger, at jeg om denne Sag ikke har talt med denne Mand, har jeg ikke talt med ham, og hvis jeg havde talt med Hr. Mikkel Christensen, havde jeg sagt det.

Jeg vil og bør ikke finde mig i at faa en af mine Erklæringer her stemplet paa den Maade: Jeg skænker den ikke Tiltro. Den Ændring, det drejer sig om, har jeg faaet ad ganske sædvanlig Vej, saa vidt jeg erindrer, har jeg faaet den tilstillet gennem Embedsmændene fra det i Sygekasselovens § 27 omhandlede Nævn.

Den ærede Ordfører for Kommunerne svarede hertil i den Anledning, at det var en rent socialdemokratisk Bestemmelse — fra et Parti, der følte sig svagt eller svækket, eller hvad det var for noget mærkeligt noget — det aner jeg intet om. Sygekassenævnet er nedsat i Henhold til § 27 i Sygekasseloven og bestaar af B.styrelserne for samtlige anerkendte Sygekasser, der vælger for 4 Aar ad Gangen 11 Medlemmer til et Nævn med Direktøren som Formand. Jeg vilde intet som helst have imod, at Bestyrelserne for samtlige Sygekasser bestod af Socialdemokrater, men jeg har ikke nogen Viden om, at de gør det.

Lad mig derfor slutte med at sige til den ærede Ordfører for Kommunerne (Aksel Larsen): Tror de ærede Medlemmer af det kommunistiske Parti, at det under de Samfundsforhold, hvorunder vi lever og i en overskuelig Tid kommer til at leve under, er muligt at oparbejde en Forsikring, der i højere Grad byder et Værn for de daarligst stillede, de syge, de aldersrentenydende og Invaliderne, end den her foreslaaede gør — tror De det? Jeg tror det ikke. De Herrer tror det heller ikke, men de Herrer tror, at det er muligt i Stedet for det nuværende Samfund gennem Kaos at skabe et Samfund, der gavner Invalidere, Aldersrentenydere